

סווי'נקא'י'נקא

Janaki Sooriyarachchi

בובה חדשה הגיעה לחנות צעצועים ישר מבית
החרושת. שם "טווינקלינקה" רשום היה על
הקופסה.
כשנפתחה הקופסה כל עובדי החנות הופתעו.
"כמה היא יפה!" קרא מנהל החנות.
איזו שמלה נהדרת יש לה. ואיזה תכשיטים!" אמר
הזבן הראשי
"בוודאי תוכל לקנות אותה נסיכה כלשהי ותשלם
בעדה כל מחיר."
"כן. נשים מחיר גבוה עליה והיא בוודאי תמכר
בקלות" אמר המנהל.

הבובה הונחה על המדף
היוקרתי ביותר של החנות.
טווינקלינקה שהקשיבה
לכל מה שנאמר עליה
חשבה "האם אני באמת
יפה כזו?" היא נעמדה על
בהונות רגליה והציצה
למראה התלויה על קיר
ממול.

"האם זאת באמת
אני?" הופתעה "איזה
לחיים ורודות יש לי!
ושערות זהובות. ואיזו
שמלה יפה הלבישו
לי! ומה שנראה כמו
יהלומים על השמלה!"

"והם אמרו שנסיכה קטנה תקנה אותי. זה נשמע כמו
משהו מיוחד."

מובן שטווינקלינקה לא ידעה מי היא "נסיכה" אבל
תיארה לעצמה שזו מישהי מתוקה ומהודרת, כמו
ילדות בספרי אגדות.

בדרך כלל כשהגיע הלילה והחנות נסגרה, הגיע זמן
והשתוללות של כל הצעצועים. כולם ירדו מהמדפים
והתחילו בריקודים, משחקים ופגישות שמחות. אבל
הלילה כל הצעצועים התאספו סביב הבובה החדשה
והתחילו להתפלא ממנה.
"איזה עיניים יפות יש לך!"
"האם אלה יהלומים אמיתיים שעל שמלתך?" כולם
המטירו שאלות על טווינקלינקה.

רובי, הדוב הגדול האפור קפץ ממדף שלו וחיבק בכל כוח את טווינקלינקה. היא כמעט ולא יכלה לנשום. "ברוך בואך לחנות שלנו!" הוא קרא בקול שמח. טווינקלינקה התרגשה מאוד.

כולם סביב התפלאו מיופיה. "איזו שמלה יפה!" קראה לילי הבובה הצרפתייה. "אני בטוח שיקנו אותך מהר מאוד" אמר ברינהה, האינדיאני. "אני רק מקווה שזו תהיה נסיכה" חשבה בסתר טווינקלינקה.

למחרת הבובות ישבו שוב במקומותיהם על המדפים. לחנות נכנסה אמא עם ילדה קטנה, שרצה מיד אל טווינקלינקה. "אמא זו בובה כל כך יפה" אמרה "תקני לי אותה." "לא יקירתי, אין לנו מספיק כסף לזה" ענתה אמא שלה אחרי שבדקה את המחיר "נחפש משהו זול יותר." פני הילדה העציבו. היא בסוף לקחה את ביאנקה הבובה האיטלקית, אך עיניה לא משו מטווינקלינקה. טווינקלינקה הצטערה מאוד אך ידעה שאין זו ה"נסיכה, שלה היא נועדה.

מאוחר יותר נכנסו לחנות שתי תאומות. הן רבו
ביניהן כל הזמן וכמעט וקרעו לשניים את טדי הדובון
הקטן, כי כל אחת רצה אותו לעצמה.
טווינקלינקה פחדה נורא שהן תרצנה לקנות אותה
והסתירה את ראשה מהר אחרי רובי הדוב הגדול.
רובי שמח לעזור לה כי גם בעיניו התנהגות
התאומות לא מצא חן.

עברו ימים אחדים. ילדים רבים נכנסו לחנות ולקחו אתם בובות רבות, אך כשמישהו התקרב לטווינקלינקה היא השתדלה להסתתר. אף אחד מהילדים לא נראה כמו "נסיכה" מהחלומות שלה. הרבה מהילדים של טווינקלינקה מהחנות, דובונים, בובות וליצנים, עזבו במשך הזמן. הם היו מרוצים שימצא להם בית של ממש ושבעליהם יוכלו לשחק בהם. כל בובה שנלקחה בידי בעלה או בעלתה החדשים נפנפה לאחרות לפרידה, בגאווה רבה. טווינקלינקה לא קנאה בהן. היא איחלה לכן כל טוב ושמחה שמצאו בית.

זמן קצר אחרי כן נכנסה לחנות ילדה עם זוג צמות. פיה היה מלא שוקולד, שנמרח על פניה, ואף טפטף על הבגדים שלה. היא הורידה שתי בובות בידיה הדביקות ממתקים, אבל ברגע שראתה את טווינקלינקה זרקה אותן ורצה אליה. טווינקלינקה נבהלה מאוד. היא פזלה את עיניה ועקמה את אפה, כך שפניה נראו באמת מכוערים. הילדה נעצרה פתאום וקראה "לא! היא פוזלת!" והתחילה לחפש צעצוע אחר. רובי הדוב וטווינקלינקה כמעת ופרצו בצחוק.

עברו עוד שבועות וחודשים אך "הנסיכה" של טווינקלינקה לא הופיעה. בינתיים הצבעים של שמלתה דהו, צבע הלחיים שלה לא הבריק יותר ואפילו עכביש אחד התחיל לטוות את קוריו סביבה וטווינקלינקה נדחקה לאחור המדף. לחנות הביאו בובות חדשות, בבגדים יותר אופנתיים, גם הן יפות מאוד והילדים אהבו אותם. טווינקלינקה נעשתה עצובה ובודדת, כי כבר נעלמו כל ידידיה מתקופת בואה.

רק כשלקחו את רובי, הדוב הגדול, ידידה הטוב, היא הצטערה ממש. הוא תמיד היה המעודד והעוזר הנאמן שלה.

"אל תדרגי, טווינקי" הוא לחש "בטוח שתמצא בקרוב את הנסיכה שלך" והוא נפנף לה לאות פרידה. דמעות זלגו מעיניה של טווינקלינקה "היית חבר כל כך טוב שלי, רובי. תחסר לי מאוד" לחשה.

"אני מקווה שהיא תראה אותי" חשבה טווינקלינקה.
והילדה נעמדה בדיוק מול המדף שלה.
"אני רוצה את הבובות האלה!" אמרה הילדה "אפתח
בית הספר ואהיה המורה שלהן."

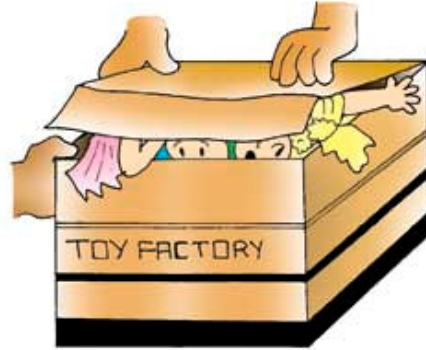

"חשבתי שהיא תרצה רק
אותי" חשבה טווינקלינקה,
"אבל אין דבר. הנה הנסיכה
כפי שחשבתי שתהיה ולכזו
בדיוק חיכיתי."
לצערה של טווינקלינקה
הדברים לא התנהלו כפי
שהיא תיארה לעצמה.

אך יום אחד נכנסה לחנות ילדה יפה מאוד. שערותיה
היו זהובות, לחייה ורודות.
טווינקלינקה התרגשה מאוד. "היא נראית בדיוק כפי
שאני הייתי כשבאתי הנה.." חשבה.

המכונית בה נסעו נעצרה
לפני בית גדול. הבובות
נשפכו על רצפת חדר ובו
ראתה טווינקלינקה
צעצועים שבורים וקרועים.
בובות ללא ידיים, קופים
ללא זנבות, דובונים בלי
ראש. כל זה מונח היה
באי-סדר על רצפת חדרה
של הנסיכה היפה.

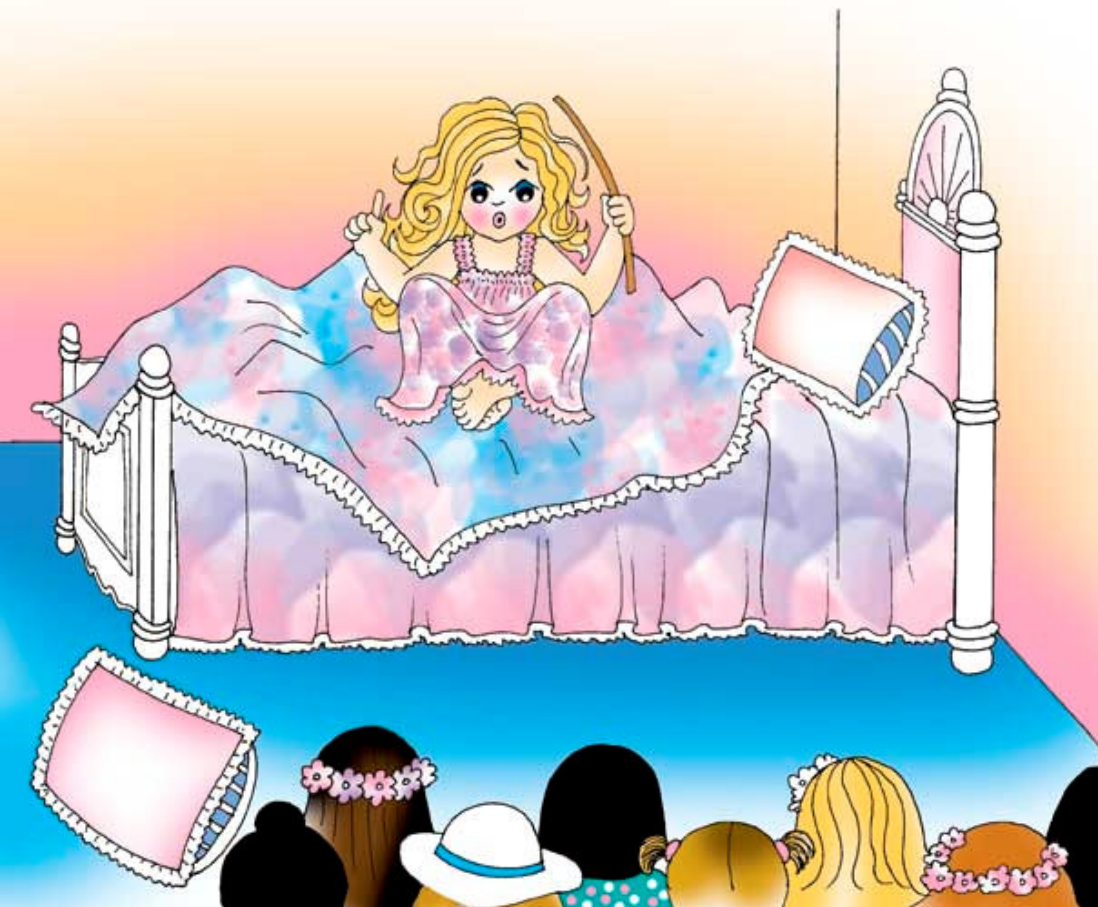
"תארוז אותן ושים במכונית"
אמרה הגברת לזבן. ולפני
שטווינקלינקה יכלה בכלל
לחשוב על משהו הורידו
אותה מהמדף, והכניסו
לקרטון ביחד עם רוסיטטה
הרקדנית הצרפתייה, קאיקי,
הבובה מהוואי, מומוקו
הבובה היפנית ועם שתי
בובות סיניות ושלוש
איטלקיות.

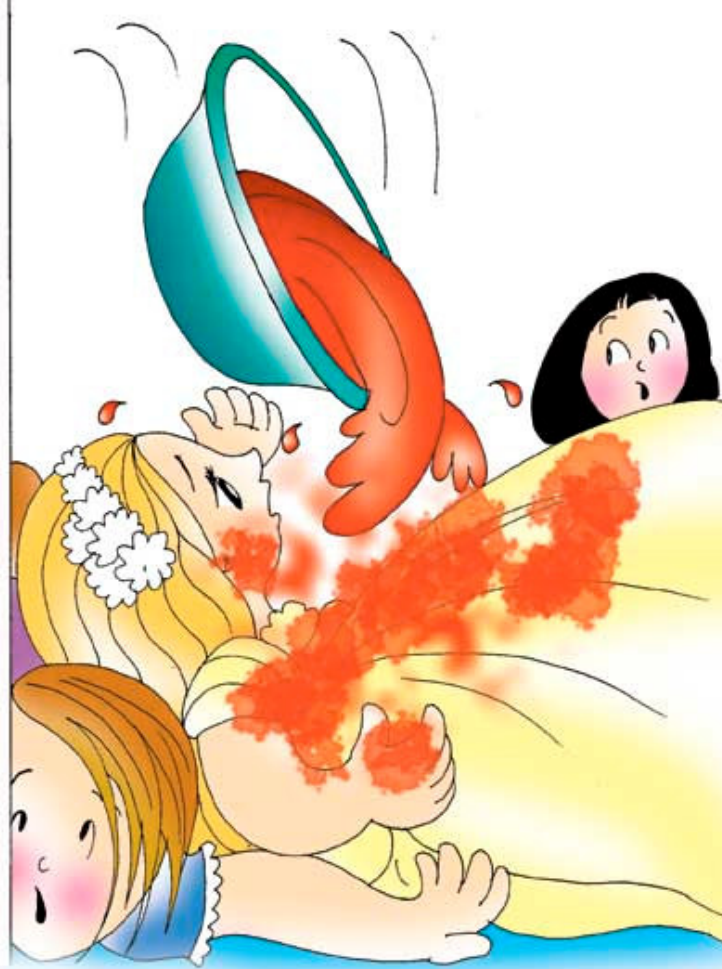
"אוך" ידה של טווינקלינקה התכופפה כשדחפו אותן
לתוך הקופסה. דמעות הופיעו בעיניה והאושר הפך
לפחד. "מה יקרה לנו עכשיו?" היא חשבה.

לא היה קשה לשבת בשורות, אבל הילדה כלל לא אהבה בובות. היא תלתלה אותם, זרקה אותן ותפסה זו ברגל, זו בראש. "איך אפשר כך להתנהג?", לחשה קאיקו. "אולי כך נוהגים בה ההורים שלה?" השתוממה מומוקו. טווינקלינקה פחדה מדי ולא הוציאה הגה.

הילדה נכנסה לחדר ומיד התחילה לצעוק על הבובות. "למה ירדת מהכסא!" זעקה על ארנבון קטן. "היא לא כל כך מתוקה כפי שהיא נראית" לחשה רוסיטטה לאוזנה. טווינקלינקה חשבה בדיוק כך. למחרת, מיד בבוקר, הבובות סודרו בשורות. "שבו בשקט!" קראה הילדה הקטנה. היא כעסה על כל בובה שזזה קצת, וזה עוד לפני שהסתרקה בעצמה או צחצחה שיניים.

יום אחד, תוך כדי הארוחה
ה"נסיכה" שיחקה בצעצוע
כלשהו, וידה החליקה. היד
פגעה בקערת רוטב שנשפכה
ישר על טווינקלינקה. הרוטב
הרטיב לא רק את שמלתה
אבל גם את פניה.

בדיוק אז עברה שם המשרתת, אספה את סל
האשפה, הוציאה אותו מהבית, ושפכה על ערמת
אשפה גדולה שבצד הדרך.

זה היה מקום שונה למה שטווינקלינקה הייתה
רגילה. היא שכבה שם בין שאריות ירקות רקובים,
פחיות ריקות, פרי פגום. היא, פעם הבובה היפה
ביותר בכל החנות.
הסרחון היה איום וטווינקלינקה לא העזה לנשום.

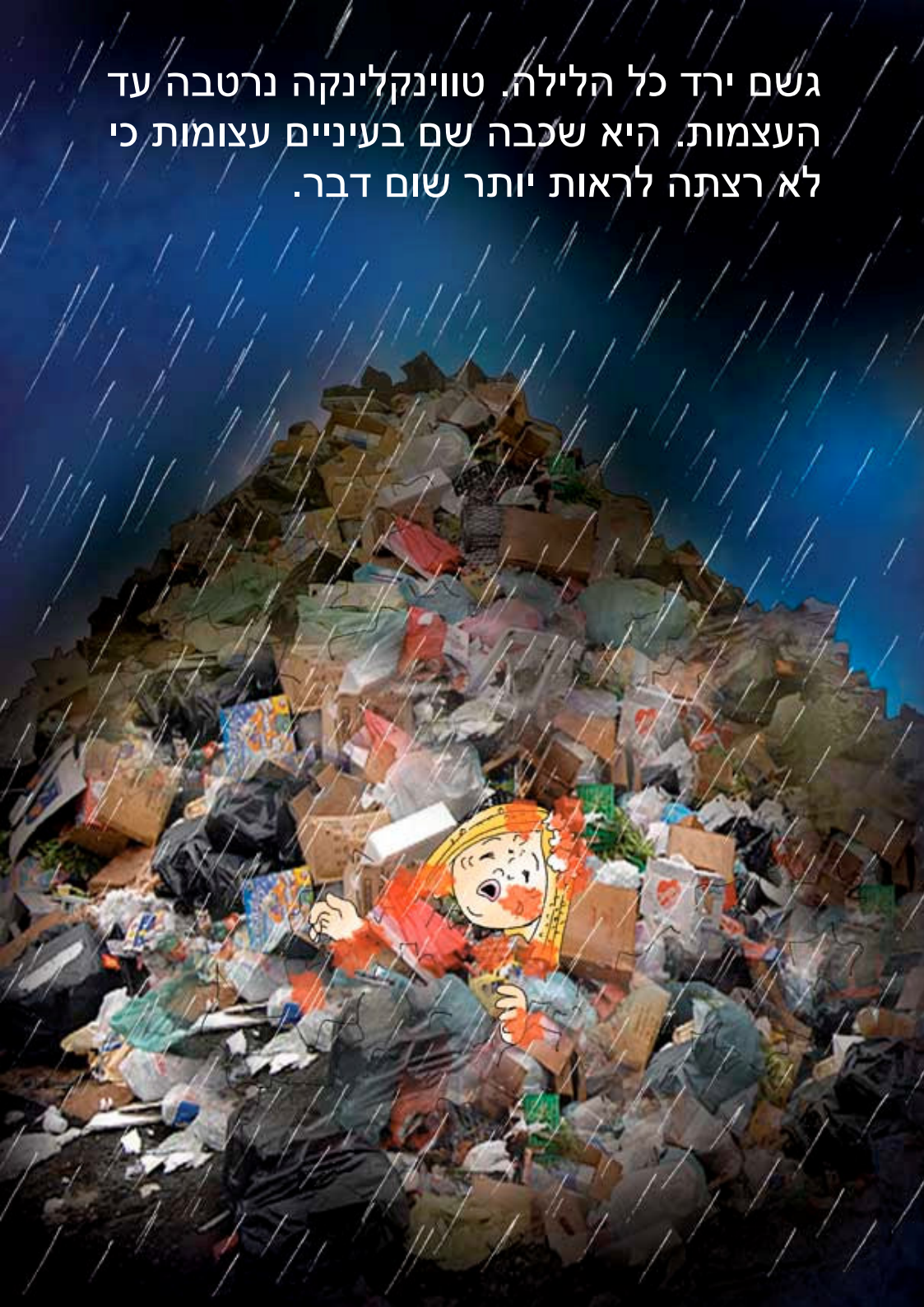

הילדה תפסה את טווינקלינקה
בשערות שלה בשתי אצבעות וזרקה
לסל אשפה.

"היא עכשיו מלוכלכת"
קראה. הבובה היפה לא
ידעה האם לבכות, או
לצעוק מבושה ועלבון.

גשם ירד כל הלילה. טווינקלינקה נרטבה עד
העצמות. היא שכבה שם בעיניים עצומות כי
לא רצתה לראות יותר שום דבר.

עכברים ותיקנים התרוצצו בערמה. כלבים וחתולי
רחוב חיפשו בה אוכל. פעם כלב גדול רחרח את
הרוטב שעל שמלת טווינקלינקה. היא פחדה נורא
שמישהו ינשוך או יאכל אותה והתחילה לצעוק.
אבל איש לא שמע.

"בובה! בובה!" נשמע כל דקיק. טווינקלינקה פתחה את עיניה וראתה ילדה קטנה. שערותיה היו שחורות ושמלתה קרועה פה ושם, אך היא הייתה יפהפייה. היא הרימה אותה מערמת אשפה. "מעולם לא הייתה לי בובה" היא קראה וחיבקה בכוח את טווינקלינקה ללבה.

אך פתאום הרגישה שמישהו נע על הערמה. מישהו גדול מחתול או כלב. פחד אחז אותה. "עכשיו בוודאי יאכלו אותי" חשבה. אך זה לא היה כלב גדול.

טווינקלינקה עוד אף פעם לא הרגישה כל כך הרבה אהבה. הילדה רצה אתה אל ביתה. ביתה? לא לא היה לה בית. היא הייתה ילדה של חסרי-בית. היא לקחה את טווינקלינקה לברז ורחצה את פניה, סירקה אותה ואחזיקה על ברכיה ושרה לה בשקט, בשקט כמו אמא.

כשגשם התחיל שוב היא עטפה אותה בסמרטוט. "כמה שהיא אוהבת אותי" חשבה טווינקלינקה. "היא לא הנסיכה מחלומותיי" חשבה עוד, אבל היא אפילו יותר יפה. והיא ממש אוהבת אותי" טווינקלינקה הייתה מאושרת.

